

Arrest

nr. 201 102 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2017 tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden en diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 47/1, 2° 47/3, § 2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij houdt voor dat zij op 9 november 2016 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend “in de hoedanigheid van een ander familielid” zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij een incorrecte toepassing maakte van deze wetsbepaling. Haar betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende “als bloedverwant in opgaande lijn” en dus in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Aangezien de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen toepassing heeft gemaakt van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en ook geenszins blijkt dat deze artikelen dienden te worden toegepast kan geen schending van voormelde wetsartikelen worden vastgesteld.

De verzoekende partij stelt daarnaast in wezen dat zij, opdat haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zou kunnen worden ingewilligd, het bewijs diende te leveren dat zij in haar land van herkomst effectief ten laste was van de persoon die zij in België wenst te vervoegen. Zij zet uiteen dat zij effectief door de Nederlandse partner van haar zoon in haar land van herkomst werd gesteund en dat dit voornamelijk gebeurde middels handgiften. Zij wijst er tevens op dat zij een attest van de Angolese autoriteiten aan de verwerende partij overmaakte waaruit moet blijken dat zij behoeftig is. De verwerende partij heeft evenwel de door verzoekende partij aangebrachte stukken waarin derden verklaren dat zij gelden die de zoon van de verzoekende partij aan hen meegaf aan haar hebben overgemaakt in aanmerking genomen. De verwerende partij heeft geoordeeld dat deze stukken een gesolliciteerd karakter hebben en daarom niet als bewijskrachtige stukken kunnen worden aanvaard. De verwerende partij heeft tevens uiteengezet dat het attest van de Angolese autoriteiten waarin wordt aangegeven dat de verzoekende partij behoeftig is niet toelaat te concluderen dat zij effectief materieel ten laste was van haar zoon of diens partner. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij enig door haar voorgelegd overtuigingsstuk over het hoofd heeft gezien of dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Daar geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Voorts moet worden gesteld dat verzoekster nalaat op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe te lichten waarom zij van oordeel is dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, bijgevolg ongegrond.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 december 2017 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 26 februari 2018, alwaar de raadvrouw van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 december 2017 opgenomen grond, beperkte deze raadvrouw zich tot het stellen dat zij wenst te volharden in wat is gesteld in het verzoekschrift.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de raadvrouw van verzoekende partij met haar toelichting geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 7 december 2017 werd aangegeven.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 7 december 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK